

بخش چهارم

ایران از ورود اسلام
تا صفویان

ایران در قرون نخستین اسلامی (۱)

مقدمه

با توسعه‌ی قلمرو مسلمانان، خلفا اداره‌ی بخش‌هایی از این قلمرو را به امیران و سرداران خود واگذار کردند. ولی به تدریج سردارانی جویای نام و قدرت طلب پیدا شدند که با تسلیم به نیروی نظامی، حکومت‌هایی نیمه‌مستقل یا مستقل از دستگاه خلافت تأسیس کردند. در این درس و درس بعد با روند شکل‌گیری این حکومت‌ها در ایران و مهم‌ترین آن‌ها آشنا می‌شویم.

پیش از اسلام تلاش می‌کردند و مخالف ورود اندیشه و تفکر اسلامی بودند. در دوره‌ی اموی این جنبش‌ها به نوعی عرب‌ستیزی تند در واکنش به عرب‌گرایی امویان تبدیل شد. البته این حرکت‌ها در عصر عباسیان هم ادامه یافت. برخی از این جنبش‌ها رنگ دینی به خود گرفت و رهبران آن‌ها حتی مدعی پیامبری هم شدند، اما برخی دیگر بیش‌تر جنبه‌ی سیاسی داشت. تلاش‌های کسانی چون مازیار و مرداویج را باید از این دسته دانست. اما هیچ یک از این جنبش‌ها در پیشبرد اهداف خود توفیق چندانی کسب نکرد.

فکرکنید و پاسخ دهید:

به نظر شما، چرا این دو دسته از جنبش‌ها پایگاهی در میان مردم ایران نداشتند و ایرانیان از آنان حمایت نمی‌کردند؟

ایران در دو قرن اول هجری

پس از شکست حکومت ساسانی از سپاهیان عرب، ایرانیان بلا فاصله مسلمان نشدند، بلکه براساس شناخت و درک عمیق محتوای اسلام، به مرور اسلام را پذیرفتند. شیوه‌ی عمل خلفای اموی به خصوص خصلت و روش نژاد پرستانه و قومیت‌گرای آنان که با آموزه‌های ناب اسلام در تعارض بود، مردم مسلمان ایران را رنجیده خاطر ساخت. این امر طبعاً زمینه‌ی بروز واکنش‌هایی در ایرانیان شد و به شکل‌گیری جنبش‌های سیاسی – اجتماعی متعددی در دوره‌ی اموی انجامید که در عصر عباسی نیز ادامه یافت.

جنبش‌های سیاسی – اجتماعی ایرانیان

جنبش‌های سیاسی – اجتماعی ایرانیان را در قرون نخست اسلامی می‌توان براساس برخی گرایش‌های متفاوت دسته‌بندی نمود :

۱- جنبش‌هایی که رهبران آن‌ها با هوشمندی و درایت توانستند میان اصول و مبانی اعتقاد اسلامی با

۱- جنبش‌هایی که با تحریک احساسات ملی برای تداوم یا احیای فرهنگ، مذهب و نظام اجتماعی ایران

استقلال سیاسی ایران از حکومت عباسی بود. این جریان از طریق رجال سیاسی ایرانی و در راستای تلاش برای ایجاد حکومت‌های محلی نیمه مستقل و مستقل دنبال می‌شد. تأسیس حکومت‌های طاهريان، صفاريان و سامانيان نتيجه‌ی چنین کوشش‌هایی بود.

(ب) جرياني که با ارادت عميق به خاندان پيامبر(ص) و گرويدن به اندیشه‌ی تشيع، ضمن تلاش برای کسب استقلال سیاسی، در جهت ایجاد هویت مستقل فرهنگی ايران نيز گام بر می داشت.

روش خلافت اموی تفكیک و تمایز قائل شوند. اينان اسلام را پذيرفتند و به گونه‌های مختلف در صدد مخالفت و مبارزه با دستگاه حاكم اموی و عباسی برآمدند. گرایش وسیع ايرانيان به خاندان پيامبر(ص) و گسترش تشيع در ايران، ريشه در همين درك عميق داشت که آنان ميان وارثان واقعی پيامبر(ص) و خلفا و اميران قائل می شدند. همراهی ايرانيان با داعييان عباسی و نهضت سياه جامگان خراسان در همين راستا قابل درك است. گرچه اين جنبش به نتایج موردنظر آنان دست نيافت و حتى ابومسلم ناجوانمردانه کشته شد، اما برخی خاندان‌های ايراني مانند برامکه و آل سهل با هوشمندي توانستند در تشکيلات اداري و سياسي خلافت عباسی مقام و مرتبه‌ی والائي کسب کنند و به شکلی ديگر مقدمات استقلال سياسي ايران را فراهم آورند. از آن پس ايرانيان مسلمان دو جريان فكري و سياسي را شكل دادند:

الف) جرياني که بيس تر در اندیشه‌ی تحقق کسب

